

Peters Julekalender

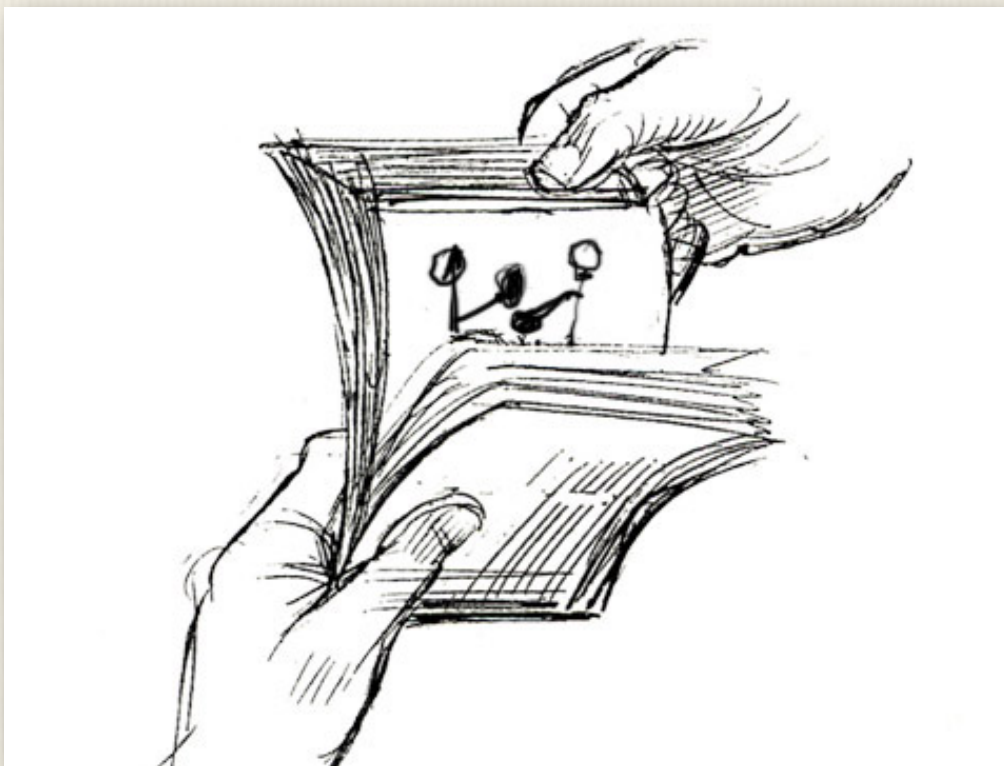

Sjøberg

Jeg elsker at lege med mit episkop. Siden jeg fik det i fødselsdagsgave for 2 år siden, har jeg lavet rigtigt mange film med det. Det er jo ikke rigtige film, det ved jeg godt, men kun lysbilleder. Når jeg laver film, bruger jeg det brede klisterpapir, som de bruger til at pakke ost ind i ovre i mejeriet. Jeg må bruge alt det vil, sir' far. Så klistrer jeg billederne på klisterpapiret, som jeg så trækker gennem episkopet. Det virker rigtigt godt, når jeg viser billederne i stor størrelse på døren ind til mit værelse, når det er mørkt. Jeg har lavet film om tallerkennegre i Afrika, eskimoer på Grønland og om Erik Vidfare. Jeg plejer at klippe billederne ud af gamle blade, som jeg får af Niels Chr. Men jeg kunne godt tænke mig at lave en rigtig film, hvor

folk bevæger sig. Jeg ved bare ikke rigtigt hvordan. Jeg ved godt, at det gælder om at vise en masse billeder hurtigt efter hinanden. Far har fortalt mig, at der skal vises 24 billeder i sekundet, for at blive til rigtig film. 24 billeder, som ikke er helt ens – men næsten. Han har osse sagt, at der skal et specielt kamera til at optage film med. Og sådant et kamera er meget, meget dyrt. Men den anden dag, hvor jeg var ovre hos Gudrun og se Børnetime, viste Jørgen Clevin, hvordan man lave tegne film med en gammel bog. Man skulle tegne en tændstikmand oppe i det højre hjørne på en side i bogen og så på næste side tegne den samme tændstikmand, bare så hænderne eller benene havde rykket sig et lille stykke. Sådan skulle man blive ved med at gøre, til man havde tegnet rigtigt mange mænd. Bagefter kunne man så, hvis man med en finger hurtigt bladrede i bogen

se, at tændstikmanden bevægede sig. Det måtte jeg prøve bagefter – og det virkede. Jeg tegnede en boksekamp mellem to bokser og jeg kunne få dem til at gi' hinanden nogle ordentlige øretæver og til sidst få én af bokserne slået helt ud. Det var rigtig sjovt. Det var bedre end Niels Chr.'s Disney fjernsyn.

Kunne jeg bare vise tændstikmændene på mit episkop, så kunne jeg lave en rigtig tegnefilm. Men hvordan skulle jeg gøre det? Jeg prøvede at tegne 100 små tændstikmænd på 100 stykker papir, som jeg klistrede på det brede klisterpapir. Men når jeg trak det rigtig hurtigt under episkopet, skete der ingenting. Jeg kunne ikke engang se en eneste tændstikmand. Der var noget, jeg gjorde, som var helt forkert. Men hvad?

Men så i går var vi på besøg hos Søberg og hans kone i Korinth. Han handler med forsikringer for noget, der hedder Statsanstalten for Livsforsikring. Han kommer af og til og besøger far, for Søberg har været mejeribestyrer på Dalum

Mejeri, så de har en masse at snakke om. Søberg er altid i godt humør, når han besøger os, og han fortæller en masse historier om alt det, han oplever, når han sådan kører rundt til folk. Det er rigtigt sjovt at lytte til. Han køber osse de underligste ting hos folk, for man ved aldrig, hvad man får brug for, plejer han at sige, og så griner han højt. Han gider osse godt snakke med mig, så da han så i går besøgte os og spurgte, hvad jeg sådan gik og lavede, fortalte jeg ham om mit problem med at vise levende billeder. Han grinede og slog sig på låret, da jeg fortalte ham, hvordan jeg havde forsøgt at lave film. Han sagde så, at det ville han vise mig, når vi næste gang skulle besøge ham.

Og det gjorde han virkelig! Efter at vi havde spist tog han far, Ulrik og mig ned i kælderen, for der ville han vise os noget. Først kom vi ind i stort rum, hvor hans to store drenge havde lavet et kæmpe landskab til deres elektriske tog. Det var rigtig flot med bjerge og små landsbyer. Jeg havde aldrig set sådan en flot modelbane. Den eneste togbane jeg havde set, var den der kørte i Brugsen til jul og det var bare en lille én. Det her var noget helt andet. Men vi kunne ikke se de små tog køre, for hans to drenge var ikke hjemme. Men hvad havde det elektriske tog med film at gøre? tænkte jeg. Da han lukkede døren op til det næste rum, kunne jeg godt se, hvad han ville vise mig. På bordet derinde stod nemlig et lille filmapparat og ved siden af lå en flad dåse.

- Nu skal du bare se, sagde han og lukkede dåsen op og tog en rulle film frem.

- Nu sætter vi filmen i apparatet og så skal jeg vise dig noget.

Da han havde fået filmen til at løbe fra den ene spole til den anden igennem apparatet, tog han mig helt hen til det sted, hvor lyset skinner gennem filmen.

- Kan du se de tandhjul og den sløjfe på filmen.

Jeg nikkede. Det kunne jeg godt.

- Det gør, at hvert enkelt billede på filmstrimlen står stille et meget kort øjeblik foran lyset, før det næste billede kommer. Sådan viser filmapparatet 24 billeder på 1 sekund, men vores øjne kan bare ikke nå at opfatte så mange billeder så hurtigt. For os glider de over i hinanden og på den måde kan man vise levende billeder. Forstår du det?

Jeg nikkede. Jeg forstod nu godt, hvorfor Søberg havde grinet af mig og hvorfor alle mine 100 tegninger ikke blev vist, når jeg trak dem gennem episkopet. Den

enkelte tegning stod ikke stille et lille øjeblik.

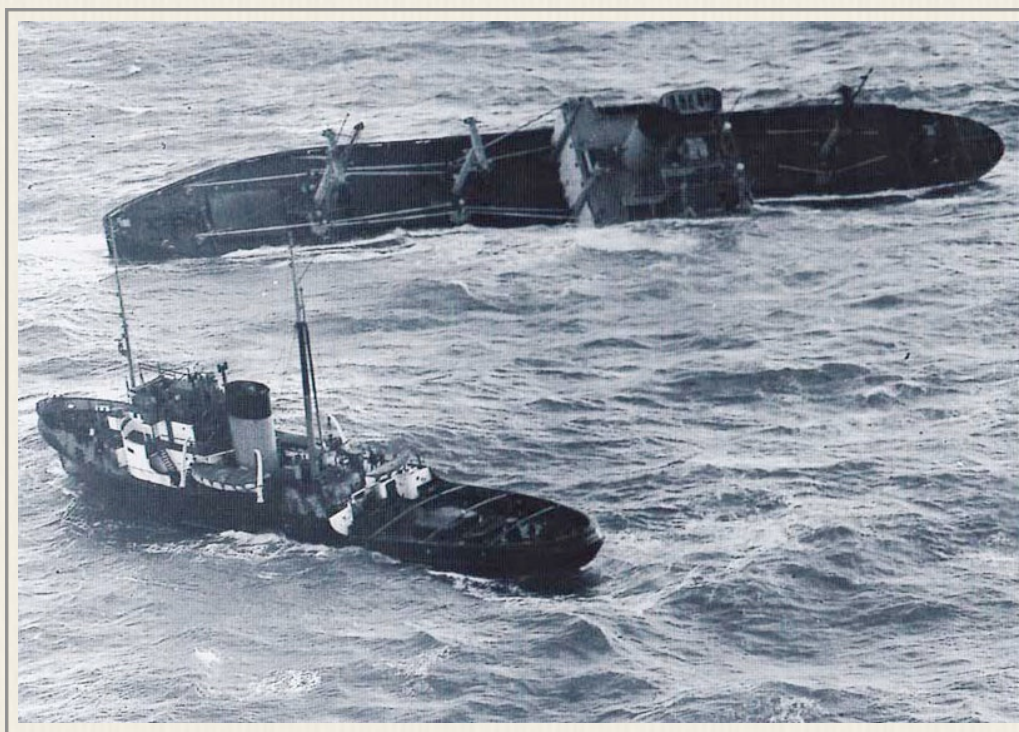
- Du bliver nødt til at vente, til du bliver stor med at lave rigtig film og det er osse meget dyrt. Men I skal da se filmen, som jeg købte sammen med apparatet.

Han slukkede lyset og satte apparatet i gang og snart lyste de første billeder op på endevæggen. Der stod UGEREVY, men der var ingen lyd på, kun filmapparatets snurren kunne vi høre.

- Ja, jeg fik apparatet billigt, fordi lyden ikke virker mere, så det bliver stumfilm, vi må se.

Det gjorde nu ikke noget, for det var rigtig spændende at se alligevel. Søberg forklarede, mens filmen kørte, at den handlede om noget, som virkelig var sket for nogle år siden. Far kunne osse godt huske det. Et skib var ved at synke i en voldsom storm og det lå næsten helt nede på den ene side. Kaptajnen hed Carlsen og var dansker og han blev på skibet, næsten til det sank. Jeg nåede lige at se, at han sprang i vandet, da filmen knækkede, så slutningen, fik jeg ikke set. Søberg fortalte, at kaptajnen var blevet reddet og det var de andre sømænd osse.

På vej hjem fra Korinth tænkte jeg meget på det, Søberg havde vist og fortalt mig. Jeg kunne nu godt se, at jeg slet ikke kunne lave film med mit lille episkop. Jeg måtte nøjes med at lave lysbilledfilm, men det er nu osse sjovt.

[Se filmen](#) om kaptajn Carlsen og skibet Enterprise.

[Læs](#) en artikel om kaptajn Carlsen og skibet Enterprise.